

четени, за трети път – може дори да заместят четенето на същинския текст.

Различни като визия, обговорените дотук корици предпочитат да синтезират, да анонсират или да конципират проблемите, върху които се полагат Димовите романи. Във всички случаи обаче визуалните послания не спорят със същинския текст, а допълват неговия смисъл, т. е. кориците не пораждаат смислови напрежения в съзнанието на читателя. В хода на вече започналото сравнение между ранните и късните издания на Димовите романи обаче трябва да отбележим и още нещо. При по-ранните издания, независимо от различието си като тип знакови системи, рисунка и текст общуват изключително интензивно. Става дума за това, че кориците търсят текста, приемат и визуализират част от неговите идеи, като понякога дори можем да кажем, че се изпълват с „цитати“ от Димовите романи. В най-новите издания (например на „Анубис“, „Труд“, „Захарий Стоянов“) корицата успява да си извоюва една по-голяма автономност спрямо същинския текст, като най-често само метафорично заявява връзката си с него, което пък е едно от вероятните обяснения защо издателите прибягват към включването на послеслови и предговори.

В заключение трябва да кажем, че от появата на Димовите книги корица и текст започват да водят свой съвместен живот, който, без значение на това, дали ще бъде преценен като успешен, или не, е уникален сам по себе си. Благодарение на изобразителните решения, всяко следващо издание е по същността си преиздаване на Димовия текст, но и негова нова версия. А може би и повод и основание за нова интерпретация.